

[Bækgaard.]

ningen af Statens Tilskud til Københavns Kommune, vedblivende kan benyttes, saa at Beløbet forhøjes forholdsvis, efter som Lovforslagets Virkninger bliver for det øvrige Land.

Ved Lovforslagets første Behandling fik man ikke nogen Tilkendegivelse fra Tingets Medlemmer om deres Stilling til det, udover at jeg paa mit Partis Vegne anbefalede det, og at den højtærede Socialminister fraraadede det. Under Udvalgsbehandlingen er det lykkedes at samle et Flertal om Lovforslaget, idet Venstres og det konservative Folkepartis Medlemmer anbefaler det til Vedtagelse, medens de øvrige Medlemmer fraraader Vedtagelse.

Naar Flertallet anbefaler Vedtagelse, er det ud fra den Opfattelse, jeg tidligere har gjort gældende, og som Gang paa Gang er blevet gjort gældende fra denne Plads, nemlig at Kommunernes alt for store Udgifter bør lattes; der maa skabes Grundlag for at give en Lettelse i den navnlig for Landkommunernes Vedkommende alt for haardt trykkende Ejendomsbeskatning. Nærværende Lovforslag er en af de Ændringer af vor Lovgivning, som vi sammen med flere andre stiller Forslag om for at muliggøre en Lettelse i den kommunale Beskatning. Paa Flertallets Vegne anbefaler jeg Lovforslaget til Vedtagelse, idet jeg bemærker, at der ikke er stillet Ændringsforslag til det.

Til Lovforslaget om Ændringer i Aldersrenteloven er der stillet et Ændringsforslag, gaaende ud paa at forhøje Statens Refusion fra de foreslaaede to Trediedele til tre Fjerdedele af samtlige Ydelser. Formaalet med denne Ændring er jo tydelig nok og behøver ingen Motivering; den tilsigter en yderligere Lettelse i Kommunernes Skattetryk, saa Forslaget ligger paa Linie med det andet. Paa Flertallets Vegne anbefaler jeg saavel Ændringsforslaget som Lovforslaget til Vedtagelse.

Johs. Hansen: Jeg skal ikke gaa ind i nogen Debat om de to Lovforslag, men nøjes med paa Mindretallets Vegne at udtale, at ifølge den Stilling, vi har taget og agter at tage til de to Lovforslag, maa jeg anbefale, at man undlader at stemme ved Afstemningen over det stillede Ændringsforslag, hvorved Statens Tilskud til Aldersrente forhøjes fra $\frac{2}{3}$ til $\frac{3}{4}$. I øvrigt vil jeg forbeholde mig at vende tilbage til Lovforslagene ved tredje Behandling.

Socialministeren (Steincke): Den ærede Ordfører var jo lidt inde paa de Betragt-

ninger, som han plejer at gøre gældende, og som han ogsaa gjorde gældende ved første Behandling. Jeg vilde ikke have rørt ved dem, hvis den ærede Ordfører ikke paa ny havde fremdraget dem. Grunden til, at jeg maa være imod disse Lovforslag, er jo ingeniunde den, at Regeringen og Regeringspartierne ikke ønsker at komme Kommunerne til Hjælp i en vanskelig Situation, men den, at de to Lovforslag er et ret tilfældigt Udpluk af nogle Udgifter, som man altsaa ved en saadan tilfældig eller midlertidig Lovgivning lægger over fra Kommunerne paa Staten, og det gør man samtidig med, at der ligger til Behandling i Folketinget en samlet Refusionsordning for alle de sociale Udgifter. Det er ganske ejendommeligt, at i Tider, hvor man taler om, at Partierne maa se at tale sig til Enighed, lader man, som om et saadant samlet Forslag, som man i mange Aar har ønsket, ikke eksisterer, og fremsætter saadanne Lovforslag som de foreliggende. Dette gælder ikke blot Fattiglovens § 61-Udgifter, som er indgaaet i det første Lovforslags § 1 — det vil sige, det er ikke § 61, men et tilfældigt Udpluk af de Udgifter, der omhandles i § 61, idet man tager Udgifterne til sindssyge, aandssvage, Epileptikere, vanføre, lemlæstede og talemiddende, men der er forskellige andre af de i § 61 nævnte Patienter, man ikke tager med, f. Eks. Lupus-, Kræft- og Skrofulosepatienter. Det gælder, som sagt, ikke alene Fattiglovens § 61, men ogsaa Bestemmelserne i § 2 om Lettelse af Udgifterne for de kommunale Sygehuse; som den ærede Ordfører ved, har det under Kriseforhandlingerne i Folketinget netop været paa Tale, i hvilken Udstrækning man skulde lette *Amternes* Sygehusudgifter.

Det samme gælder med Hensyn til det andet Lovforslag. Regeringen har naturligvis ikke noget imod at forhøje Refusionsbrøken for Statens Tilskud; det er ogsaa foreslaaet i den Refusionsordning, der ledsager Socialreformen, at der sker en Omlægning af Refusionsordningen med Hensyn til Aldersrente. Men man tager altsaa her nogle tilfældige Udgifter ud, medens man, som Forholdene ligger med Hensyn til Sociallovgivningen, burde ordne det hele samlet og med endelige Forhold for Øje. Hertil kommer, hvad Aldersrenten angaar, som jeg vist gjorde opmærksom paa ved første Behandling, at det ikke kommer til at virke retfærdigt derfor Kommunerne. Det, Kommunerne trænger til, er ikke blot at faa en forholdsmæssig Lettelse ved, at Refusionsbrøken forhøjes for Staten, men